

ЖИТОМИРСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

26 лютого 2015 року

Житомир

справа № 806/5577/14

категорія 8.3

Житомирський окружний адміністративний суд у складі:

головуючого судді Токаревої М.С.,

за участі секретаря Смолінської І.П.,

за участі представників позивача та відповідача,

розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за позовом товариства з обмеженою відповідальністю "Зелений вал" до Бердичівської об'єднаної державної податкової інспекції Головного управління Міндоходів у Житомирській області про визнання протиправними та скасування податкових повідомлень-рішень, рішення і вимогу,

ВСТАНОВИВ:

Товариство з обмеженою відповідальністю «Зелений Вал» звернулося до Житомирського окружного адміністративного суду з позовом до Бердичівської об'єднаної державної податкової інспекції Головного управління Міндоходів у Житомирській області про визнання протиправним та скасування податкових повідомлень-рішень від 04.12.2014 року № 0001822200, №0001832200, від 02.12.2014 року №0030101702, рішення про застосування штрафних санкцій від 02.12.2014 року №0030091702 та вимоги про сплату боргу від 18.11.2014 р. № Ю-0028581702. В обґрунтування позову позивач зазначив, що Бердичівською ОДПІ було проведено планову документальну перевірку товариства з обмеженою відповідальністю «Зелений Вал» з питань дотримання вимог податкового, валютного та іншого законодавства за період з 01.10.2011 по 30.09.2014. За результатами проведеної перевірки було складено акт №2521/22-00/32937106 від 18.11.2014 року. На підставі вказаного акту відповідачем було винесено податкові повідомлення-рішення: від 04.12.2014 року № 0001822200 про донарахування податкових зобов'язань з ПДВ в сумі - 754616 грн. (з них: 603693 грн. - основний платіж, 150923 грн. - штрафні санкції); від 04.12.2014 року № 0001822200 про застосування штрафних санкцій за порушення норм з регулювання обігу готівки в сумі - 11997 грн.; від 02.12.2014 року №0030101702 про донарахування податкових зобов'язань з податку на доходи фізичних осіб в сумі 5329,54 грн. (в т.ч.: основний платіж - 3546,34 грн., штрафні (фінансові) санкції - 1783,2 грн.); рішення від 02.12.2014 року №0030091702 про застосування штрафних санкцій за донарахування територіальним органом доходів і зборів або платником своєчасно не нарахованого єдиного внеску в сумі - 4083,7 грн.; та вимогу від 18.11.2014 року №Ю-0028581702 про сплату боргу (недоїмки) з єдиного соціального внеску в сумі 8167,40 грн. Позивач не погоджується з вказаними податковими повідомленнями - рішеннями, рішенням про застосування штрафних

санкцій та вимогою про сплату боргу та просить визнати їх протиправними та скасувати, оскільки, на його думку, вони винесені з порушенням норм чинного законодавства.

У судовому засіданні представники позивача позовні вимоги підтримали з підстав викладених у позовній заяві та просили позов задовольнити у повному обсязі.

Представник відповідача у судовому засіданні позов не визнав та заперечував проти його задоволення з підстав, викладених у письмових запереченнях.

Суд, заслухавши пояснення представників сторін, дослідивши письмові докази наявні у матеріалах справи, дійшов висновку, що позов обґрунтований та підлягає задоволенню з наступних підстав.

Як встановлено судом та вбачається з матеріалів справи, Бердичівською ОДПІ було проведено планову документальну перевірку товариства з обмеженою відповідальністю «Зелений Вал» з питань дотримання вимог податкового, валютного та іншого законодавства за період з 01.10.2011 по 30.09.2014.

За результатами проведеної перевірки було складено акт №2521/22-00/32937106 від 18.11.2014 року у якому, контролюючим органом зроблено висновок про порушення позивачем пп. [164.2.17](#) «б», п. [164.5](#) ст. [164](#), ст. [168](#), п. [176.2](#) ст. [176](#), п.[187.1](#) ст. [187](#), п.[188.1](#) ст. [188 ПК України](#), п.п.2.8,2.9,3.5 «Положення про ведення касових операцій у національній валюті в Україні» затвердженого [постановою Правління Національного банку України від 15.12.04 №637](#).

На підставі вказаного акту відповідачем було винесено податкові повідомлення-рішення від 04.12.2014 року № 0001822200, №0001832200, від 02.12.2014 року №0030101702 , рішення про застосування штрафних санкцій від 02.12.2014 року №0030091702 та вимогу про сплату боргу від 18.11.2014 року № Ю-0028581702.

Згідно податкового повідомлення - рішення від 04.12.2014 року № 0001822200 позивачу донараховано грошові зобов'язання з ПДВ в сумі - 754616 грн. у т.ч. 603693 грн. - основний платіж та 150923 грн. - штрафні (фінансові) санкції на підставі встановленого відповідачем заниження податку на додану вартість за загальною декларацією за травень 2012 року в сумі 41920 грн., які підлягали сплаті до бюджету за операцією із продажу продукції невласного виробництва та заниження податку на додану вартість за скороченою декларацією на 561773 грн., що підлягали перерахуванню на спеціальний рахунок за операцією із продажу сільськогосподарської продукції власного виробництва (в тому числі за травень 2012 року - 24661 грн., жовтень 2013 року - 514954 грн., квітень 2014 року - 22158 грн.).

Єдиною підставою для донарахування податкових зобов'язань за травень 2012 року в загальній сумі 66581 грн., (із них за загальною декларацією в сумі 41920 грн. та за скороченою декларацією в сумі 24661 грн.) стало встановлення відповідачем факту продажу для пов'язаної особи - ТОВ "Бердичівська солодова компанія" - сільськогосподарської продукції власного та невласного виробництва (ріпаку) за цінами, меншими за собівартість вказаної продукції.

В акті перевірки відповідач зазначив, що ТОВ «Зелений Вал» та ТОВ «Бердичівська солодова» є пов'язаними особами з тієї причини, що засновником обох підприємств із частиною у статутному фонді 100% є одна і та ж сама фізична особа. У зв'язку з цим, посилаючись на норми [ст. 39 ПКУ](#), відповідач дійшов висновку про необхідність визначення звичайної ціни з використанням методу «витрати плюс».

Суд не погоджується з такою позицією контролюючого органу, оскільки вона не відповідає нормам законодавства, в редакції, що була чинна на момент спірних правовідносин.

Згідно пп. [14.1.159](#) ст. [14 ПКУ](#) пов'язані особи - юридичні та/або фізичні особи, взаємовідносини між якими можуть впливати на умови або економічні результати їх діяльності чи діяльності осіб, яких вони представляють, зокрема таким є фізичні особи або члени їх сімей, які здійснюють контроль за платником податку.

Під контролем господарської діяльності у такому випадку розуміється володіння безпосередньо або через пов'язаних фізичних та/або юридичних осіб часткою (паєм, пакетом акцій) статутного фонду платника податку в розмірі не менш як 20 відсотків статутного фонду платника податку.

Однак, як встановлено судом на підставі матеріалів справи, у травні 2012 року фізична особа ОСОБА_1 (РНОКПП НОМЕР_2) не була засновником ТОВ «Бердичівська солодова компанія», тому твердження відповідача про пов'язаність у 2012 року позивача з ТОВ «Бердичівська солодова компанія» є безпідставними. Починаючи з 04 квітня 2007 р. до 11 березня 2013 року засновником ТОВ «Бердичівська солодова компанія» з часткою у статутному фонді 100% являлась фізична особа ОСОБА_2, з 11 березня 2013 року - ОСОБА_3.

Отже, оскільки позивач здійснював господарські операції з реалізації товару для ТОВ «Бердичівська солодова компанія», яке не було пов'язаною особою із позивачем у травні 2012 року, а наведені податковим органом твердження щодо пов'язаності сторін спростовані належними доказами, то висновки податкового органу про заниження об'єкту оподаткування та донарахування ним податкових зобов'язань за травень 2012 року в сумі 66581 грн. є неправомірними.

Також, суд звертає увагу на той факт, що відповідачем не враховано, що згідно пункту 1 розділу [XIX ПКУ](#) норми [ст. 39 ПКУ](#) набирають чинності лише із 1 січня 2013 року, отже в травні 2012 року вони не підлягали застосуванню.

За загально визнаним принципом права закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі. Цей принцип закріплений у частині першій [статті 58 Конституції України](#).

З урахуванням викладеного, [ст. 39 ПК України](#) не може бути застосована до спірних правовідносин, які мали місце у травні 2012 року. До вступу в дію [статті 39 ПК України](#) застосовується п. 1.20 [ст. 1 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств»](#).

Згідно п. 1.20 [ст. 1 Закону «Про оподаткування прибутку підприємств»](#), якщо цим пунктом не встановлено інше, звичайною вважається ціна товарів (робіт, послуг), визначена сторонами договору. Якщо не доведене зворотнє, вважається, що така звичайна ціна відповідає рівню справедливих ринкових цін.

З аналізу норм п. 1.20 [ст. 1 Закону «Про оподаткування прибутку підприємств»](#) вбачається, що звичайна ціна - це ціна реалізації товарів (робіт, послуг) продавцем, включаючи суму нарахованих (сплачених) процентів, вартість іноземної валюти, яка може бути отримана у разі їх продажу особам, які не пов'язані з продавцем при звичайних умовах ведення господарської діяльності.

Згідно з пп. [14.1.219](#) статті [14 ПКУ](#) ринкова ціна - ціна, за якою товари (роботи, послуги) передаються іншому власнику за умови, що продавець бажає передати такі товари

(роботи, послуги), а покупець бажає їх отримати на добровільній основі, обидві сторони є взаємно незалежними юридично та фактично, володіють достатньою інформацією про такі товари (роботи, послуги), а також ціни, які склалися на ринку ідентичних (а за їх відсутності - однорідних) товарів (робіт, послуг) у порівняних економічних (комерційних) умовах.

У відповідності до п. [188.1](#) ст. [188](#) ПКУ база оподаткування операцій з постачання товарів/послуг визначалась виходячи з їх договірної (контрактної) вартості, але не нижче звичайних цін, визначених відповідно до [статті 39 цього Кодексу](#), з урахуванням загальнодержавних податків та зборів (крім податку на додану вартість та акцизного податку на спирт етиловий, що використовується виробниками - суб'єктами господарювання для виробництва лікарських засобів, у тому числі компонентів крові і вироблених з них препаратів (крім лікарських засобів у вигляді бальзамів та еліксирів), а також збору на обов'язкове державне пенсійне страхування на вартість послуг стільникового рухомого зв'язку).

Нормами п.п.153.2.1 п.153.2 ст. 153 ПКУ визначено, що дохід, отриманий платником податку від продажу товарів (виконання робіт, надання послуг) пов'язаним особам, визначається відповідно до договірних цін, але не менших від звичайних цін на такі товари, роботи, послуги, що діяли на дату такого продажу, у разі, якщо договірна ціна на такі товари (роботи, послуги) відрізняється більше ніж на 20 відсотків від звичайної ціни на такі товари (роботи, послуги).

В результаті комплексного аналізу наявних в матеріалах справи документальних доказів, судом встановлено, що використана контролюючим органом в якості звичайної, ціна на ріпак у сумі 3813,30 грн. є вищою за реалізаційну ціну позивача лише на 5,19 % (3813,3грн./3625грн.), отже донарахування позивачу податкових зобов'язань за даною господарською операцією є таким, що прямо протирічить нормам п.п.153.2.1 п.153.2 ст. 153 ПКУ.

Враховуючи, що відповідачем відносно операцій з реалізації ріпаку для ТОВ «Бердичівська солодова компанія» розраховані податкові зобов'язання виходячи із показника фактичної собівартості, суд вважає за необхідне зазначити, що чинне законодавство не містить і не містило положень про те, що продукція суб'єкта господарювання не може бути реалізована за ціною, що є нижчою за собівартість такої продукції, що додатково підтверджується і усталеною судовою практикою (Ухвала Вищого адміністративного суду України від 18 вересня 2014 року по справі № 821/4775/13-а).

Враховуючи вищенаведене, суд приходить до висновку про безпідставність здійсненого відповідачем донарахування позивачу податкових зобов'язань з податку на додану вартість за травень 2012 року в загальній сумі 66581 грн. (в т.ч. за загальною декларацією 41920 грн., за скороченою 24661 грн.).

Вмотивовуючи здійснені донарахування податкових зобов'язань згідно декларації 0121"Спеціальний режим оподаткування діяльності у сфері сільського господарства" за жовтень 2013 року в сумі 514954 грн. та за квітень 2014 року в сумі 22158 грн., відповідач вказує на встановлення ним факту продажу позивачем сільськогосподарської продукції власного виробництва (кукурудзи) за цінами, меншими за собівартість вказаної продукції, для пов'язаної особи - ТОВ "Бердичівська солодова компанія".

В судовому засіданні представник позивача не заперечував та підтвердив той факт, що у період з березня 2013р. по вересень 2014р. ТОВ «Бердичівська солодова компанія» була пов'язаною з його довірительом особою.

Дослідивши наявні у справі документальні докази, суд приходить до висновку, що вказана обставина не дає підстав для застосування звичайних цін при розрахунку зобов'язань, враховуючи таке.

Законом України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо трансфертного ціноутворення» від 4 липня 2013 р. №408-VII, що набрав чинності з 01.09.2013р. (далі - Закон №408-VII), норми ст. 39 ПКУ було викладено в новій редакції, при цьому і назва статті змінена із «Методи визначення та порядок застосування звичайної ціни» на «Трансфертне ціноутворення».

З 01.09.2013р. змін зазнав і п. 188.1 ст. 188 ПКУ, згідно яких база оподаткування ПДВ операцій з постачання товарів/послуг визначається виходячи з їх договірної вартості (у разі здійснення контрольованих операцій - не нижче звичайних цін, визначених відповідно до статті 39 цього Кодексу) з урахуванням загальнодержавних податків та зборів (крім податку на додану вартість та акцизного податку на спирт етиловий, що використовується виробниками - суб'єктами господарювання для виробництва лікарських засобів, у тому числі компонентів крові і вироблених з них препаратів (крім лікарських засобів у вигляді бальзамів та еліксирів), а також збору на обов'язкове державне пенсійне страхування, що справляється з вартості послуг стільникового рухомого зв'язку).

Таким чином, з 01.09.2013 р. в питанні оподаткування ПДВ поняття звичайної ціни може бути застосованим лише до контрольованих операцій.

Відповідно до пп. 14.1.2511 ПКУ трансфертним ціноутворенням є система визначення звичайної ціни товарів та/або результатів робіт (послуг) в операціях, визнаних відповідно до ст. 39 ПКУ контрольованими.

Згідно пп. 39.1.2 ст. 39 ПКУ визначення ціни під час здійснення контрольованих операцій проводиться за методами, встановленими п. 39.3 ст. 39 ПКУ, з метою перевірки правильності, повноти нарахування та сплати податку на прибуток підприємств та податку на додану вартість.

Приписами пп. 39.2.1.4 ст. 39 ПКУ регламентовано, що операції, передбачені у пп. 39.2.1.1 і 39.2.1.2 цієї статті, визнаються контрольованими за умови, що загальна сума здійснених операцій платника податків з кожним контрагентом дорівнює або перевищує 50 мільйонів гривень (без урахування податку на додану вартість) за відповідний календарний рік.

Підпунктом 39.2.1.1 ст. 39 ПКУ визначено, які операції є контрольованими.

Підпункт 39.2.1.2 ст. 39 ПКУ стосується операцій з пов'язаними особами-нерезидентами, в країні яких ставка податку на прибуток (корпоративний податок) на 5 і більше відсоткових пунктів нижче, ніж в Україні.

В результаті комплексного аналізу вищенаведених норм права, суд прийшов до висновку, що для визнання операцій контрольованими та можливості застосувати до них поняття «звичайна ціна», необхідною умовою є обсяг здійснених операцій не менше 50 мільйонів гривень та наявність у пов'язаної особи - контрагента хоча б одного з критеріїв, наведеного у пп. 39.2.1.1 ПКУ.

Однак у 2013 та 2014 роках ТОВ «Бердичівська солодова компанія» не декларувала від'ємне значення об'єкта оподаткування з податку на прибуток; не застосовувала спеціальні режими оподаткування; не сплачувала податок на прибуток підприємств та/або податок на

додану вартість за іншою ставкою, ніж базова (основна), що встановлена відповідно до [ПКУ](#); була платником податку на прибуток підприємств та податку на додану вартість.

Враховуючи викладене, суд вважає, що операції позивача з ТОВ «Бердичівська солодова компанія» у 2013-2014 роках не являлись контрольованими, не підпадали під дію норм [ст. 39 ПКУ](#) та, відповідно, до них не могло застосовуватись поняття звичайних цін та не могли здійснюватись донарахування зобов'язань на цій підставі.

Договором купівлі-продажу кукурудзи №60 від 18 вересня 2013 року, укладеним між ТОВ «Зелений вал» (Продавець) та ТОВ «Бердичівська солодова компанія» (Покупець), визначено, що продавець продає, а покупець купує зерно кукурудзи урожаю 2013 р. в кількості 6000 т. Ціна за 1 тону становить 800 грн. 00 коп., в т.ч. ПДВ (без ПДВ 666,67 грн.).

Отже, на думку суду, за таких обставин позивач правомірно визначив базу оподаткування ПДВ операцій з постачання товарів/послуг, виходячи з їх договірної вартості, як встановлено п. [188.1](#) ст. [188 ПКУ](#).

Також при розгляді справи не знайшли підтвердження висновки відповідача про те, що протягом перевіряемого періоду позивачем здійснювались операції з продажу сільськогосподарської продукції власного виробництва (кукурудзи) за цінами, меншими за собівартість вказаної продукції пов'язаній особі - ТОВ «Бердичівська солодова компанія».

Відповідачем не було враховано, що згідно п. 3.1 Договору купівлі-продажу кукурудзи від 18 вересня 2013 року №60, укладеним між ТОВ «Зелений вал» (Продавець) та ТОВ «Бердичівська солодова компанія» (Покупець), товар (кукурудза) поставляється на умовах з поля Продавця (ТОВ «Зелений вал»), тобто без додаткових витрат на транспортування, очистку та осушку.

За твердженням позивача, з яким погоджується суд, саме тому собівартість проданої кукурудзи ТОВ «Бердичівська солодова компанія» є нижчою за середньозважену собівартість всієї зібраної кукурудзи у жовтні 2013 року, по якій були понесені додаткові витрати на транспортування, очистку та осушку. Ціна реалізації кукурудзи за Договором купівлі-продажу кукурудзи від 18 вересня 2013 року №60 відрізняється, а в силу якісних характеристик кукурудзи (з поля, не очищеної та не осушеної) і повинна відрізнятись від ринкової ціни кукурудзи осушеної та очищеної, що наведена у листі Управління статистики у м. Бердичеві.

Відповідач, розраховуючи показник фактичної собівартості кукурудзи, використав дані оборотно-сальдової відомості по рахунку 261 за жовтень 2013 року щодо всіх партій кукурудзи, в тому числі і тих партій, по яких здійснювалось транспортування, усушка, очистка.

Шляхом ділення вартості всієї кукурудзи (19813131,18 грн. по кредиту рахунку 261) на всю масу всіх партій кукурудзи (18105,42 тон.) відповідач фактично визначив середньозважену собівартість всієї кукурудзи - як проосушеної так і не просушеної, як очищеної так і неочищеної - та необгрунтовано застосував вказаний показник як величину собівартості не просушеної та неочищеної кукурудзи.

В подальшому вказана «собівартість» була неправомірно прирівняна відповідачем до звичайної ціни.

Відповідач у своїх розрахунках і твердженнях не врахував та не взяв до уваги дані бухгалтерського обліку підприємства жовтня 2013 року по рахункам: 2311 (підрозділ Швайківка кукурудза); 261; 901.

Позивачем у період з вересня по жовтень 2013 року собівартість реалізованої для ТОВ «Бердичівська солодова компанія» кукурудзи в бухгалтерському обліку відображалась кореспонденцією рахунків Д-т 26.1 «Готова продукція» К-т 23.1.1 «Виробництво по готовій продукції». Оприбуткування такої кукурудзи здійснювалось позивачем на підставі актів на оприбуткування, співставленням доходів від продажу із фактичною собівартістю встановлено факт продажу за цінами, вищими від собівартості, а саме:

№А-00019 від 02.10.2013 - оприбутковано 421,2 т. на суму 277992 грн., №А-00018 від 26.09.2013 року - оприбутковано 112,6 т. на суму 58151,88 грн., які продано за видатковою накладною № А-00040 від 02.10.13 на суму 355866,67 грн.;

№А-00020 від 03.10.2013 - оприбутковано 607,16 т. на суму 400725,6 грн., які продано за видатковою накладною № А-00041 від 03.10.13 на суму 404773,33 грн.;

№А-00021 від 04.10.2013 - оприбутковано 631,38 т. на суму 416710,8 грн., які продано за видатковою накладною № А-00042 від 04.10.13 на суму 420920 грн.;

№А-00022 від 05.10.2013 - оприбутковано 557,26 т. на суму 367791,6 грн., які продано за видатковою накладною № А-00043 від 05.10.13 на суму 371506,67 грн.;

№А-00023 від 06.10.2013 - оприбутковано 571,18 т. на суму 376978,8 грн., які продано за видатковою накладною № А-00044 від 06.10.13. на суму 380786,67 грн.;

№А-00024 від 07.10.2013 - оприбутковано 763,14 т. на суму 503672,40 грн., які продано за видатковою накладною № А-00045 від 07.10.13 на суму 508760 грн.;

№А-00025 від 08.10.2013 - оприбутковано 619,86 т. на суму 409107,6 грн., які продано за видатковою накладною № А-00046 від 08.10.13 на суму 413240 грн.;

№А-00026 від 09.10.2013 - оприбутковано 528,74 т. на суму 348968,40 грн., які продано за видатковою накладною № А-00047 від 09.10.13 на суму 352493,33 грн.;

№А-00027 від 10.10.2013 - оприбутковано 668,78 т. на суму 441394,8 грн., які продано за видатковою накладною № А-00048 від 10.10.13 на суму 445853,33 грн.;

№А-00028 від 11.10.2013 - оприбутковано 539,4 т. на суму 359240 грн., які продано за видатковою накладною № А-00049 від 11.10.13 на суму 359600 грн..

Таким чином, при загальній собівартості реалізованої для ТОВ «Бердичівська солодова компанія» протягом жовтня 2013 року кукурудзи у сумі 3960733,88 грн., дохід від її реалізації склав 4013800 грн., тобто отримано прибуток в сумі 53066,12 грн.

Жодна операція з продажу кукурудзи для ТОВ «Бердичівська солодова компанія» у жовтні 2013 року не була збитковою.

Як встановлено судом, за актом перевірки відповідач, розраховуючи показник фактичної собівартості кукурудзи, використав дані оборотно-сальдової відомості по рахунку 261 за жовтень 2013 року узагальнено щодо всіх партій кукурудзи, в тому числі і тих партій, по яких здійснювалось транспортування, усушка, очистка.

Відповідно до пп. [39.1.1](#) ст. [39 ПКУ](#) податковий контроль за трансфертним ціноутворенням передбачає коригування податкових зобов'язань платника податків до рівня податкових зобов'язань, розрахованих за умови відповідності комерційних та/або фінансових умов контролюваної операції комерційним та/або фінансовим умовам, які мали місце під час

здійснення зіставних операцій, передбачених цією статтею, сторони яких не є пов'язаними особами.

Згідно пп.[39.2.2.5](#) ст.[39](#) ПКУ визначення зіставності комерційних та/або фінансових умов операцій з умовами контрольованої операції здійснюється за результатами аналізу, зокрема, і характеристик товарів (робіт, послуг).

Фактичне порівняння податковим органом товарів, які не є зіставними за своїми характеристиками, і стало причиною його неправомірних висновків.

Враховуючи наведене, суд вважає, що винесене відповідачем податкове повідомлення - рішення від 04.12.2014 року № 0001822200 є неправомірним та підлягає скасуванню.

Що стосується податкового повідомлення - рішення від 04.12.2014 року № 0001822200, про застосування штрафних санкцій за порушення норм з регулювання обігу готівки в сумі - 11997 грн.

Відповідач стверджує, що в результаті перевірки було встановлено, що в порушення п.п.2.8,2.9,3.5 «Положення про ведення касових операцій у національній валюті в Україні» затвердженого [постановою Правління Національного банку України від 15.12.04р. №637](#) допущено перевищення встановленого ліміту залишку готівки в касі на суму 5998,70 грн., а саме 21.06.2013 року.

За результатами аналізу матеріалів перевірки, судом встановлено, що вони не містять посилання на те, на підставі яких документів було встановлено дане порушення, відповідачем не вказано, що саме на його думку призвело до перевищення ліміту каси підприємства на 5998,70 грн., адже даними касової книги за 21.06.2013 року, копія якої міститься в матеріалах справи, підтверджується відсутність будь-якого залишку готівки в касі підприємства.

Відповідно до п. 3.5 наведеного вище Положення № 637 у разі видачі окремим фізичним особам готівки (у тому числі працівникам підприємства) за видатковим касовим ордером або видатковою відомістю касир вимагає пред'явити паспорт чи документ, що його замінює, записує його найменування і номер, ким і коли він виданий. Фізична особа розписується у видатковому касовому ордері або видатковій відомості про одержання готівки із зазначенням одержаної суми (гривень - словами, копійок - цифрами), використовуючи чорнильну або кулькову ручку з чорнилом темного кольору. Якщо видаткова відомість складена на видачу готівки кільком особам, то одержувачі також пред'являють паспорти чи документи, що їх замінюють, і розписуються у відповідній графі документа. Для виведення залишку готівки в касі не приймаються видаткові касові ордери або видаткові відомості, в яких видача готівки з каси не підтверджена підписом одержувача.

Таким чином, вимогою на підтвердження факту видачі готівки з каси підприємства на користь фізичної особи є наявність у видатковому касовому ордері або у видатковій відомості підпису одержувача.

Згідно даних касової книги за 21.06.2013 року (копія наявна в матеріалах справи) обсяг оприбуткованої готівки до каси підприємства склав 19813,70 грн., видаток був ідентичним - 19813,70 грн. За актом перевірки відповідач підтверджує обсяг оприбуткування готівки позивачем у цей день, проте не погоджується лише з частиною видатку цього дня - 7390,56 грн.

Проаналізувавши наявні у справі докази, суд вважає таке неврахування неправомірним, адже всі видаткові касові документи складені у відповідності до вимог законодавства, зокрема наявними є всі підписи одержувачів.

Так згідно з доданими позивачем копіями відомостей на виплату грошей, оригінали яких оглянуті в судовому засіданні, позивачем було здійснено виплату заробітної плати: відомість №12 - виплачено для 19-ти працівників на загальну суму 9200 грн.; відомість № 13 - виплачено для 6-ти працівників на загальну суму 5600 грн.; №14 - виплачено для 3 -х працівників на загальну суму 1200 грн.

Згідно з доданими позивачем копіями видаткових касових ордерів на виплату грошей, оригінали яких оглянуті в судовому засіданні, позивачем було здійснено виплату заробітної плати та видачу коштів під звіт : ордер №110 - виплачено фізичній особі - 3 - 100 грн.; ордер №112 - виплачено фізичній особі - 4 - 1 473,77 грн.; ордер №109 - виплачено фізичній особі - 1 - 1 000 грн.; ордер №113 - виплачено фізичній особі - 5 - 1040 грн.; ордер №114 - видано під звіт фізичній особі - 6 - 199,93 грн.

При цьому, у всіх вказаних відомостях та касових ордерах є всі підписи працівників - одержувачів готівки.

За таких обставин, суд вважає твердження відповідача про допущення позивачем 21.06.2013 року перевищення встановленого ліміту залишку готівки в касі на 5998,70 грн. є безпідставним, а податкове-повідомлення рішення від 04.12.2014 року № 0001822200 неправомірним та таким, що підлягає скасуванню.

Щодо стосується податкового повідомлення - рішення від 02.12.2014 року №0030101702 про донарахування податкових зобов'язань з податку на доходи фізичних осіб в сумі 5329,54 грн.

Як стверджує відповідач, причиною донарахувань податку на доходи фізичних осіб (ПДФО) стало придбання позивачем у періоді, що підлягав перевірці, продуктів харчування для святкування свят на загальну суму 20095,55 грн. з їх подальшим споживанням запрошеними.

Відповідач у акті перевірки прийшов до висновку, що наведені у актах списання особи отримали додаткове благо у вигляді продуктів харчування, що на його думку спричинило необхідність донарахування ПДФО. Не нарахування позивачем ПДФО із такого додаткового блага і стало підставою для формування відповідачем висновку про порушення позивачем приписів пп. [164.2.17](#) «б», п. [164.5](#) ст. [164](#), ст. [168](#), п. [176.2](#) ст. [176 ПКУ](#) та для винесення податкового-повідомлення рішення від 02.12.2014 року №0030101702.

Суд з такими висновками податкового органу не погоджується виходячи з наступного.

Факт списання продуктів харчування підтверджується наданими позивачем актами на представницькі витрати: від 06.07.2012 № б/н на загальну суму 6264,90 грн.; від 28.07.2012 № б/н на загальну суму 6096,65 грн.; від 23.07.2013 № б/н на загальну суму 6705 грн.; від 30.12.2013 № б/н на загальну суму 1029 грн.

Вказані вище акти списання містять перелік осіб, що були запрошені на святкування, однак в них відсутня інформація про вартість спожитого кожною окремою особою.

Згідно з пп. [163.1.1](#) ст. [163 ПКУ](#) об'єктом оподаткування резидента є загальний місячний оподатковуваний дохід.

Відповідно до пп. «б» пп. [164.2.17](#) ст. [164 ПКУ](#) до загального місячного оподаткованого доходу платника податку включається дохід, отриманий платником податку як додаткове благо (крім випадків, передбачених [ст. 165 цього Кодексу](#)) у вигляді вартості майна та харчування, безоплатно отриманого платником податку, крім випадків, визначених цим Кодексом для оподаткування прибутку підприємств.

Згідно з пп. [14.1.47](#) ст. [14 ПКУ](#) додаткові блага - це кошти, матеріальні чи нематеріальні цінності, послуги, інші види доходу, що виплачуються (надаються) платнику податку податковим агентом, якщо такий дохід не є заробітною платою та не пов'язаний з виконанням обов'язків трудового найму або не є винагородою за цивільно-правовими договорами (угодами), укладеними з таким платником податку (крім випадків, прямо передбачених нормами [розділу IV цього Кодексу](#)).

Однак, оподаткування доходів фізичних осіб, у тому числі одержаних у вигляді додаткового блага, виходячи з положень [ПКУ](#), розглядається лише у разі їх одержання безпосередньо конкретним платником податку.

З урахуванням вищевикладеного суд вважає, що витрати підприємства на проведення свят не персоніфікуються і не оподатковуються податком на доходи фізичних осіб. Адже навіть у випадку наявності інформації про запрошених неможливо встановити (персоніфікувати) ким саме, що саме та на яку вартість було спожито.

Також суд звертає увагу на той факт, що твердження відповідача про отримання додаткового блага у вигляді продуктів харчування на суму 20095,55 грн. лише працівниками позивача є помилковим, адже, як свідчить зміст вище наведених актів, на представницькі витрати в переліку запрошених були не лише працівники підприємства, а й представники підприємств-контрагентів.

При цьому, вказані вище особи у зведених таблицях донарахувань ПДФО та ЄСВ наведених в акті перевірки відсутні, що жодним чином не узгоджується з позицією відповідача.

Отже, суд вважає, що здійснені відповідачем донарахування позивачу ПДФО у загальній сумі 5329,54 грн. є неправомірними та безпідставними, а податкове повідомлення - рішення від 02.12.2014 року №0030101702 таким, що підлягає скасуванню.

Щодо стосується вимоги відповідача від 18.11.2014 р. №Ю-0028581702 про сплату боргу (недоїмки) зі сплати єдиного внеску, штрафів та пені на загальнообов'язкове державне соціальне страхування в сумі 8167,40 грн. та рішення про застосування штрафних санкцій від 02.12.2014 року №0030091702 на суму 4083,7 грн.

Відповідач вказав, що підставою для таких донарахувань, як і у випадку з податком на доходи фізичних осіб, є отримання працівниками позивача додаткового блага, у вигляді безоплатно отриманих продуктів харчування на загальну суму 20095,55 грн.

Попередніми висновками суду, така позиція відповідача визнана протиправною, а відповідно відсутні правові підстави для винесення відповідачем вимоги від 18.11.2014 року №Ю-0028581702 та рішення від 02.12.2014 року №0030091702.

Відповідно до ч. 2 [ст. 71 КАС України](#) в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

З огляду на припис наведеної норми процесуального права при розгляді судом спору щодо правомірності рішення органу державної податкової служби, яким платнику податків донараховані грошові зобов'язання, презюмується добросовісність платника податків, якщо зазначеним органом не доведено інше.

Враховуючи наведені обставини, суд вважає, що висновки податкового органу, викладені в акті, на підставі якого прийнято оспорювані податкові повідомлення - рішення, рішення та вимога, ґрунтуються лише на припущеннях та не підтверджені документами, а тому позовні вимоги позивача є обґрунтованими та підлягають задоволенню.

Керуючись статтями [122](#), [158-163](#), [167 Кодексу адміністративного судочинства України](#), суд -

постановив:

Позовні вимоги товариства з обмеженою відповідальністю "Зелений вал" задовольнити.

Визнати податкові повідомлення-рішення №№ 0001832200 та 0001822200 від 4 грудня 2014 року, №0030101702 від 2 грудня 2014 року, рішення №0030091702 про застосування штрафних санкцій та вимогу про сплату боргу №Ю-0028581702 від 18 листопада 2014 року Бердичівської об'єднаної державної податкової інспекції Головного управління Міндоходів у Житомирській області протиправними та скасувати їх.

Постанова набирає законної сили у строк та у порядку, що визначені [статтею 254 Кодексу адміністративного судочинства України](#), і може бути оскаржена до Житомирського апеляційного адміністративного суду через суд першої інстанції у порядку, визначеному [статтею 186 Кодексу адміністративного судочинства України](#), шляхом подачі апеляційної скарги протягом десяти днів з дня отримання копії постанови.

Суддя

М.С. Токарева

Повний текст постанови виготовлено: 05 березня 2015 р.